

Sygn. akt III KO 5/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **S. P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 10 lutego 2021 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 15 grudnia 2020 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt II K (...) innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro sprawiedliwości. Za powyższym przemawiać ma stan zdrowia oskarżonego, który wyraża wolę osobistego i aktywnego udziału w postępowaniu sądowym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie warto przypomnieć, że przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy musi być wykładany restryktywnie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że

stan zdrowia oskarżonego jest okolicznością mieszczącą się w pojęciu "dobro wymiaru sprawiedliwości" (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2017 r., IV KO 37/17, LEX nr 2281271*). W sytuacji bowiem, kiedy rozpoczęcie procesu w sądzie właściwym miejscowo nie jest możliwe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, który w praktyce uniemożliwia mu stawienie się w tym sądzie, ale nie wyklucza możliwości jego stawiennictwa w równorzędnym sądzie, bliżej jego miejsca zamieszkania, dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za tym, aby sprawę rozpoznał ten właśnie sąd (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 30/18, LEX nr 2500558; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, OSNwSK 2010/1/432, LEX nr 843255; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2008 r., II KO 5/08, OSNwSK 2008/1/598, LEX nr 544686*). Należy podkreślić, że w powołanych judykatach akcentowano sytuacje, w których z uwagi na chorobę, kalectwo lub inne dolegliwości oskarżonego nie mógł się on stawić na rozprawę przed sądem miejscowo właściwym, nie zaś przypadki kiedy stawiennictwo oskarżonego jest możliwe, choć może napotykać trudności (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2020 r., I KO 38/20; LEX nr 3073104*).

Analiza okoliczności sprawy, której dotyczy rozpatrywany wniosek, nie uzasadniają skorzystania przez Sąd Najwyższy z instytucji, o której mowa w art. 37 k.p.k., z uwagi na stan zdrowia oskarżonego. Przede wszystkim należy zauważyć, że z opinii biegłego lekarza psychiatry wynika, że brak jest bezwzględnych przeciwwskazań do odbycia podróży przez oskarżonego do sądu miejscowo właściwego. W świetle tego stwierdzenia drugorzędne znaczenie ma wyrażony w tej opinii pogląd, zgodnie z którym odbycie podróży przez oskarżonego nie jest celowe, mając na uwadze jego nastawienie, uwarunkowania osobowościowe, obciążenie psychiczne jak i somatyczne (wahania glikemii, wahania ciśnienia tętniczego warunkowane przeżywanym stresem). W istocie chodzi tu nie tyle o niemożność udziału, a o komfort psychiczny oskarżonego, związany jedynie z odbywaniem podróży, nie zaś przebiegiem rozprawy, w której może on uczestniczyć, a której przebieg i jej wpływ na poziom stresu oskarżonego nie może się różnić w zależności od tego, czy sprawę będzie rozpoznawał Sąd z siedzibą w G. czy w Ł.. Oczywiście jest przy tym to, że uczestnictwo w rozprawie w charakterze

oskarżonego zawsze będzie mogło oddziaływać stresująco na osobę występującą w postępowaniu w tym charakterze, a zgodnie z art. 374 § 1 k.p.k. osobisty udział oskarżonego w rozprawie jest, co do zasady, jego prawem nie zaś obowiązkiem. Brak jest zatem podstaw do skorzystania przez Sąd Najwyższy z uprawnienia przewidzianego w art. 37 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.